Slechts bij uitzondering kunnen we daarom aan een verzoek om nogmaals op een reeds behandelde quaestie in te gaan, voldoen.

De eerste vraag ons gesteld is deze, of *verplichte aftreding* wel door onze Kerkenorde geëischt wordt en wel metterdaad een remedie is tegen het insluipen van kerkelijke tyrannie. De Kerkenorde, zoo schrijft een onzer lezers, eischt wel, dat de Kerkeraadsleden geregeld aan herkiezing zullen onderworpen worden en daarin ligt het afdoende verweermiddel tegen hierarchische neigingen, maar niet, dat de aftredenden door anderen zullen vervangen worden.

Blijkbaar is hier bij onzen lezer een misverstand in het spel, want onze Kerkenorde stelt wel degelijk als regel, niet alleen dat de eenmaal gekozenen, na een zeker aantal dienstjaren te hebben vervuld, aan herkiezing zich onderwerpen moeten, maar ook dat anderen in hunne plaats zullen gesteld worden. Artikel XXVII luidt toch: „De ouderlingen en diakenen zullen naar plaatselijke regeling twee of meer jaren dienen en alle jaar zal een evenredig deel aftreden. *De aftredenden zullen door anderen vervangen worden* ten ware dat de gelegenheid en het profijt van eenige Kerk bij de uitvoering van artt. 22 en 24 eene herkiezing raadzaam maken". Al is de mogelijkheid van herkiezing dus niet geheel afgesneden, toch blijkt uit dit artikel wel, dat onze Kerken in den regel de vervanging der zittende leden door anderen gewenscht hebben. Een wet van Perzen en Meden is deze verplichte aftreding om door een ander vervangen te worden, echter niet. Waar de Schrift desaangaande geen beslissende uitspraak doet, moet de vrijheid der plaatselijke Kerk gehandhaafd blijven. Er kunnen gevallen zijn, waarin het profijt der Kerk eischt, dat de aftredende herkozen wordt, of althans door den Kerkeraad wederom op de nominatie gebracht wordt. Maar dit behoort een uitzondering te wezen en de Kerkeraad kan dit nooit als *regel* stellen, maar heeft voor elk bepaald geval een beslissing desaangaande te nemen. Anders wordt de bepaling in Artikel XXVII tot een wassen neus gemaakt.

Het motief nu, waarom onze Kerken deze verplichte aftreding en vervanging door anderen willen, werd in de Kerkenorde wel niet uitdrukkelijk genoemd, maar uit het advies door Prof. Danacus op de Middelburgsche Synode ingediend, blijkt, dat dit motief niet alleen was om den last van de ouderlingen en diakenen niet te zwaar te maken of om ook anderen, die de gaven van het ambt ontvangen hebben, de gelegenheid te geven die gaven te gebruiken, maar evenzeer om het insluipen eener hierarchie in de Kerk tegen te gaan. De „verplichte herkiezing", zooals onze vrager het noemt, is geen afdoend middel om tegen die tyrannie te waken, want de ervaring leert, dat de Kerkeraad dan meestal de aftredenden weer op de nominatie brengt en de gemeenteleden de aftredenden opnieuw benoemen, omdat het als een soort beleediging beschouwd wordt, wanneer een aftredende niet herkozen wordt. Blijven de eenmaal tot ouderling of diaken gekozen broeders permanent in den Kerkeraad zitting houden, ook al worden zij na twee of drie jaar aan een formeele herkiezing onderworpen, dan ontstaat daardoor toch het gevaar, dat onze Kerken juist door de verplichte aftreding willen bezweren, n.l. dat de Kerkeraad een hierarchische macht in de gemeente vormen zal. Daarom blijven we met onze Kerkenorde er op aandringen, dat niet alleen regelmatige aftreding der ouderlingen en diakenen zal plaats vinden, maar ook dat als regel de aftredende leden door *anderen* zullen vervangen worden.

Een tweede vraag ons gesteld naar aanleiding van wat we onlangs schreven over het doen van belijdenis door degenen, die op volwassen leeftijd gedoopt worden, is, hoe dan gehandeld moet worden met het lezen van het formulier en het stellen der vragen, indien de ure van openbare belijdenis daar is en onder degenen, die belijdenis wenschen af te leggen, zich ook bevinden, die nog niet zijn gedoopt.

Ons antwoord daarop is, dat de openbare belijdenis des geloofs in de gemeente tweeërlei karakter kan dragen. Deze openbare belijdenis des geloofs kan of geschieden door degenen, die in hun jeugd gedoopt zijn en nu openlijk belijdenis des geloofs wenschen af te leggen om tot volle leden der Kerk te worden aangenomen en tot de gemeenschap van het Avondmaal te worden toegelaten. Voor deze belijdenis des geloofs gelden de vragen, die achter ons Kort Begrip, of zooals in de uitgave der liturgische formulieren door Prof. Rutgers bezorgd, van het Avondmaalsformulier staan aangegeven en die elke Kerkeraad naar bevind van zaken nader formuleeren kan. Maar deze openbare belijdenis des geloofs kan ook geschieden door degenen, die in hun jeugd niet gedoopt zijn, dus nog niet als lidmaat der gemeente beschouwd kunnen worden, maar nu na de belijdenis des geloofs het heilig sacrament van den Doop willen ontvangen, dan daarmede tegelijk de *volle* rechten van een lid der gemeente ontvangen en dan ook tot de deelneming aan het Avondmaal gerechtigd en verplicht worden. Voor deze belijdenis des geloofs heeft de Kerk de vragen niet aan den Kerkeraad overgelaten, maar ze geformuleerd in het Formulier van den doop der volwassenen. Al zijn deze vragen in substantie dezelfde als bij de openbare belijdenis des geloofs, die toegang tot het Avondmaal verleent, toch zijn ze voor dit speciale geval omschreven. En het beantwoorden van deze vragen is dan de publieke actie van het afleggen van de geloofsbelijdenis. Niet alleen de inhoud dezer vragen wijst dit uit, zooals we hebben aangetoond, maar het Formulier zelf van den Doop der volwassenen noemt ze ook zoo, want vlak aan deze vragen gaat vooraf, dat het niet geoorloofd is volwassenen te doopen, dan die van het geloof door mondelinge belijdenis rekenschap kunnen geven. Wel volgt daarop in de toespraak tot den volwassene, dat hij op de voorgestelde vragen antwoorden moet, opdat het blijke, dat hij de Christelijke religie aanneemt, waarin hij in het bijzonder door den Dienaar is onderwezen en waarvan hij mede voor hem *belijdenis gedaan heeft*, maar dit ziet op de belijdenis des geloofs, die bij het onderzoek voor den Kerkeraad of diens deputaten werd afgelegd, evenzoo als dat bij degenen, die tot het Avondmaal toegelaten worden, geschiedt. De belijdenis des geloofs geschiedt eerst voor de ambtsdragers en daarna publiek voor de geheele gemeente. En juist om die publieke belijdenis van de gemeente is het bij de nu volgende vragen te doen.

Hieruit nu volgt van zelf, dat wanneer er belijdenis des geloofs wordt afgelegd *in de gemeente*, dan ook onderscheid gemaakt moet worden tusschen degenen, die deze belijdenis des geloofs afleggen om tot het Avondmaal te worden toegelaten, en degenen, die de belijdenis des geloofs afleggen om gedoopt te worden. Wanneer men eerst beide groepen openbare belijdenis afneemt, en dan degenen, die gedoopt willen worden, nog eens belijdenis des geloofs gaat afnemen (want dat bedoelen de vragen in ons doopsformulier) dan neemt men tweemaal achter elkander aan dezelfde personen belijdenis des geloofs af, wat niet geoorloofd is. Een rechter, die een getuige hoort, vraagt eenmaal den eed, maar mag dit niet tweemaal echter elkander doen. En de belofte bij de openbare belijdenis des geloofs voor het aangezicht des Heeren afgelegd, staat men een eed volkomen gelijk. Tweemaal achter elkaar zulk een belofte of eed, geheel van denzelfden inhoud, te vragen, zou 't uitlokken wezen van een lichtvaardig zweren, wat de Kerk zeker niet doen mag. Daarom wezen we op het woord van Christus, dat ons ja ja moet wezen en dat al wat daarboven gaat uit den Booze is.

Vraagt men ons, hoe de zaak geregeld moet worden, dan is dit uit hetgeen we stelden, o.i. reeds duidelijk genoeg. Aan degenen, die op volwassen leeftijd gedoopt willen worden, mag maar éénmaal de publieke belijdenis des geloofs en de daarmede verbonden belofte worden gevraagd. Een belijdenis des geloofs die óf daarvan nog afzonderlijk even voorafgaat of na de doopsbediening volgt, is daarom niet geoorloofd. Wordt dus in dezelfde godsdienstoefening, waarin de publieke belijdenis des geloofs plaats vindt van de jonge lidmaten, die tot het Avondmaal wenschen toegelaten te worden, ook de doop aan een volwassene bediend, dan moeten beide plechtigheden scherp uit elkaar worden gehouden. Eerst kan dan belijdenis des geloofs worden afgenomen van degenen, die tot het Avondmaal wenschen te gaan; de vragen door den Kerkeraad vastgesteld worden aan hen gedaan en zij alleen hebben op die vragen te antwoorden na van hunne zitplaatsen te zijn opgestaan. Daarna komt dan aan de orde de doop der volwassenen; het Formulier stelt voor hen de vragen vast en eerst bij het stellen van deze vragen staan zij op en geven daarop hun antwoord, waarna dan de bediening van den doop volgt. Zoo alleen wordt het onderscheiden karakter van beide handelingen gehandhaafd en wordt een onnoodige herhaling van het afleggen der belofte voorkomen. Geschiedt de doop mee in dezelfde godsdienstoefening, maar op een anderen Zondag, dan behoeven de candidaten van den doop ook niet bij deze publieke aflegging van de geloofsbelijdenis aanwezig te zijn, omdat zij daar nog niet tot het afleggen der geloofsbelijdenis geroepen worden.

Johanna Breevoort.

Gaarne verleenen we niet alleen uit hoffelijkheid jegens de vrouw, maar ook om het gewicht der zaak zelve hier een plaats aan het schrijven dat Mevrouw Bakhoven—Michels, meer bekend onder den naam Johanna Breevoort, ons toezond.

Hooggeachte Redactie.

Ofschoon ik met *De Rotterdammer* van meening ben, dat het beter is, de publieke behandeling mijner zaak voorloopig te laten rusten, wil ik toch een welgemeenden raad van hooger hand niet in den wind slaan en verzoek u daarom een klein plaatsje in uw blad.

23 April verzond ik tegelijk met een gelijkluidend stuk aan de *Ger. Kerkbode* ook eene verklaring aan *De Heraut*. Dit stuk is bij de Post weggeraakt. Daarom wensch ik alsnog te verklaren:

I. Dat ik onvoorwaardelijk en absoluut het Ger. standpunt omtrent de Inspiratie en de leer der Heilige Schrift aanvaard.

II. Dat ik volkomen ter goeder trouw en meenende de beste en vooral de jongere Ger. theologen in mijn rug te hebben, in mijn boek: De vrouw vrijgemaakt door den Zoon des Menschen, uitdrukkingen heb gebruikt, die wettigen twijfel wekten aan mijn, op dit punt, vasthouden der Ger. leer, hetwelk ik oprecht betreur.

III. Dat ik de beschuldiging van weloverwogen en tegen waarschuwing in (en anders behoefde er geen brochure tegen mij geschreven te worden) het heilige te na te komen, met kracht en verontwaardiging van mij werp.

IV. Dat ik reeds vóór den publieken, onnoodigen aanval op mij, het plan ontwierp in een brochure aan de gemaakte bedenkingen tegemoet komen, en daarin elke uitdrukking die strijdig zou zijn met de Ger. Schriftbeschouwing, terug wilde nemen, iets wat Ds. R., mijn wijkpredikant, had kunnen weten, indien Z.Ew. na de lezing van mijn boek mijn huis en mij zelf niet angstvallig had vermeden, om mij onverhoeds zonder eenige waarschuwing dadelijk publiek aan te vallen.

V. Dat ik het volste vertrouwen stel in de Commissie, benoemd door de Classis, omdat ik de meesten van hen ken als godzalige goed gereformeerde mannen, die naar den regel van Gods Woord en het Ger. Kerkrecht uitspraak zullen doen, zoodat Ik gaarne elke uitdrukking, die strijdig blijkt met de Ger. Schriftbeschouwing en de Ger. leer, roudborstig zal herroepen.

Met dank voor de plaatsing.

Hoogachtend,

Uw dienstw. dr.

M. G. Bakhoven—Michels.

Het behoeft wel niet gezegd, dat we ons van harte verblijden, dat Johanna Breevoort hiermede openlijk verklaart, dat zij de Gereformeerde belijdenis aangaande de inspiratie der Heilige Schrift onvoorwaardelijk aanvaardt; dat zij oprecht betreurt door verschillende uitdrukkingen in haar boek over de vrijmaking der vrouw rechtmatigen twijfel aan haar buigen voor liet gezag der Schrift te hebben gewekt, en zich bereid verklaart, wanneer de Classis over haar zaak uitspraak zal gedaan hebben, elke uitdrukking, die strijdig blijkt met de Gereformeerde Schriftbeschouwing en de Gereformeerde leer, te herroepen. E spreekt zedelijke moed uit, wanneer men aldus, na publiek een standpunt te hebben ingenomen, dat achteraf verkeerd bleek, belijdenis van schuld doet en verklaart weer voor het gezag der H. Schrift te willen buigen. Zelfs willen we gaarne aannemen, al is het ons psychologisch een raadsel, dat Johanna Breevoort ter goeder trouw meende, toen ze haar boek schreef, het Gereformeerde standpunt ten opzichte van de Schriftinspiratie niet te verlaten. Er blijkt wel uit, hoe gevaarlijk het is, zelfs voor een schrijfster als Johanna Breevoort, zich op dit theologische terrein te wagen en daarbij zelfs als leidsvrouw te willen optreden. Wie haar boek las heeft dat, ook afgescheiden van haar geheel verkeerde opvatting van de inspiratie der Apostelen, wel gevoeld. Ze heeft in hoofdzaak zich laten leiden door wat moderne schrijvers schreven, en dit zijn, vooral van een leiden op dit gebied, steeds gevaarlijke gidsen. Maar van dit alles willen we thans Johanna Breevoort geen verwijt maken. Er is meer blijdschap in den hemel over één zondaar, die zich bekeert, dan over negen en negentig rechtvaardigen.

Wat ons alleen leed doet in deze schuldbelijdenis is, dat Johanna Breevoort, die zelf erkent rechtmatigen aanstoot te hebben gegeven, zoo fel opkomt tegen de critiek op haar werk door Ds. Rolloos geoefend. Dat een Dienaar des Woords niet publiek zou mogen getuigen tegen een publiek uitgegeven geschrift, waarin naar zijne overtuiging het gezag van Christus en de Apostelen wordt aangerand, wanneer hij niet vooraf persoonlijk de schrijfster vermaand had, is een bewering, die zeker niet juist is. De Apostel zegt, dat men degenen, die in het openbaar zondigen, ook in het openbaar zal weerstaan. En nog veel minder gaat het aan Ds. Rolloos te verwijten, dat hij aan Johanna Breevoort zou te laste hebben gelegd wel overwogen en tegen waarschuwing in het Heilige zijn te na gekomen. In de brochure van Ds. Rolloos is hiervan met geen enkel woord sprake. Er was alleen een objectief oordeel over haar boek en niet een uitspraak over haar *bedoeling*. Johanna Breevoort zou hooger gestaan hebben, wanneer zij dezen aanval achterwege had gelaten.

Intusschen is dit een zaak, die zij verder met haar wijkpredikant moge uitmaken. Voor ons is de hoofdzaak, dat Johanna Breevoort van de dwaling haars wegs is teruggekeerd. Evenals de *Rotterdammer* zouden we haar den vriendelijken raad willen geven, nu de zaak in kerkelijke behandeling is, zich van verdere publieke bespreking te onthouden, ook van het schrijven eener brochure, die allicht weer tot misverstand aanleiding zou kunnen geven.

Dr. H. H. K.

Officieele Berichten.

L. S.

Door Deputaten voor de geestelijke verzorging der verstrooide Gereformeerden in Ned. Indië worden de Kerken nogmaals beleefd verzocht hare collecten of gaven voor dit doel uitsluitend toe te zenden aan den Quaestor, den heer H. Bos Kzn, Parklaan 20, Rotterdam, terwijl die kerken, welke onverhoopt geen circulaire ontvangen hebben, bij den Scriba een exemplaar kunnen verkrijgen. Tevens deelen Deputaten mede, dat Dr. W. G. Harrenstein wederom verlof heeft ontvangen om met de *Hertog Hendrik* naar Indië te reizen, en D. V. zoo spoedig mogelijk derwaarts hoopt te vertrekken.

Namens Deputaten,

K. Dijk, *Scriba.*

's Gravenhage, Mei 1918.

De classis Rotterdam der Gereformeerde Kerken heeft in haar vergadering van 7 Mei jl. praeparatoir geëxamineerd den eerw. heer J. H. Bavinck (Provenierssingel 81 te Rotterdam) theol. candidaat aan de Vrije Universiteit, en hem als proponent beroepbaar gesteld in de Gereformeerde Kerken.

Namens de Classis,

J. H. Telkamp, *h. t. Praeses.*
F. C. Meijster, *h. t. Scriba.*

Herziening Bijbelvertaling.

De jongste Generale Synode der Gereformeerde Kerken heeft de wenschelijkheid uitgesproken, dat deskundigen binnen den kring der Gereformeerde Kerken, zoo mogelijk in overleg met elkander, den voorarbeid voor eene nieuwe Bijbelvertaling of voor eene herziening der Bijbelvertaling zouden ter hand nemen.

Het bestuur van de Vereeniging van Predikanten van de Gereformeerde Kerken in Nederland heeft besloten hiertoe het initiatief te nemen. De gewezen Synodale Deputaten voor deze zaak zijn tot eene vergadering uitgenoodigd met het doel, den noodigen voorarbeid op gang te brengen.

De predikanten die na de oproeping in de Pers, eenigen tijd geleden, van hunne geneigdheid deden blijken om aan dezen voorarbeid deel te nemen, worden verzocht aan den secretaris van de Vereeniging van Predikanten Ds. Kunst te Arnhem eenige nadere opgave te doen van de wijze, waarop zij zouden willen meewerken en waarop zij zich voorstellen dat dit werk moet worden ter hand genomen.

Predikanten die zich nog niet opgaven, kunnen dit alsnog aan hetzelfde adres doen met aanduiding van den vorm waarin zij hunne medewerking zouden kunnen verleenen.

Het Bestuur van de Vereeniging van Predikanten heeft als eerste kasgeld voor deze zoo noodige zaak van een broeder, die onbekend wenscht te blijven, de som van *f* 250 ontvangen. Er zal in de toekomst meer geld noodig zijn. Ds. Kramer van Beverwijk, penningmeester der Vereeniging van Predikanten, zal gaarne giften in ontvangst nemen.

Classe Barendrecht. Korte Notulen der Classicale Vergadering 6 Maart 1918.

1. De Praeses der roepende kerk Ds. P. E. van Schaik opent de vergadering te half negen.
2. De credentiebrieven worden in orde bevonden, zoodat alle kerken wettig zijn vertegenwoordigd. Het moderamen bestaat uit de Broeders Ds. P. E. van Schaik Praeses, Ds. V. K. Kuijvenhoven Scriba en Ds. C. Groote Assessor.
3. De notulen der vorige verg. worden vastgesteld.
4. De Classe vereenigt zich met de woorden van den Praeses, die de kerk van Ijsselmonde gelukwenscht met de komst van Ds. Idema; de kerk van Heinenoord met haar nieuw kerkgebouw; de kerk van Zuid-Beijerland met het aanvankelijk herstel van haar leeraar.
5. Van den Quaestor voor de zaken naar Art. 11 en 13 K. O. komt het volgend verslag 1917:

Inkomsten:	Saldo 1916	*f* 505,93
	Bijdragen kerken	„ 1600,—
	„ part. Syn.	„ 771,24½
		f 2877,17½
Uitgaven:	Hulp a.d. kerken	*f* 2296,50
	Bijdragen part. Syn.	„ 39,86
	Porto	„ 0,21
		f 2336,57

Saldo 1 Jan. 1918 f 540,60½.

6. De boeken der Quaestores worden nagezien en accoord bevonden.
7. Het voorstel van Barendrecht in zake den arbeid op Smitshoek wordt aangenomen en de comm. voor Evangelisatie weer ingesteld; deze zal bestaan uit de broeders: Ds. van Dam, Ds. Goote en Ds. Kuijvenhoven. Op de volgende verg. worden van deze comm. rapport en voorstellen ingewacht.
8. De kerkeraad van IJ. kan zich niet vereenigen met het besluit der afgevaardigden ter vorige verg., om de zaak waarover een broeder zich beklaagde, wederom ter hand te nemen. De klagende broeder heeft zich wederom tot deze vergadering gewend, weshalve nevens den consulent een tweetal Broeders worden benoemd om zoo mogelijk de partijen tot verzoening te brengen.
9. Verslagen der consulenten zijn gunstig.

Aan de kerk van Bolnes wordt toegestaan, dat een broeder, hoewel niet in het ambt zijnde, de catechisatie's houdt.

10. In verband met het weer instellen der Evangelisatie-comm. vestigt een broeder de aandacht op Slikkerveer als terrein voor dezen arbeid.
11. Voor het Prov. Weeshuis te Middelharnas is bijgedragen als volgt: Bolnes *f* 12.06, Heerjansdam *f* 14.90, Heinenoord *f* 8.15; Klaaswaal *f* 5.92, Numansdorp *f* 8.10, O.-Beijerland *f* 4.50, Ridderkerk *f* 9.40, Rijsoord *f* 65.55½, Strijen *f* 9.82½ en IJsselmonde *f* 21.35½. Saam *f* 159.10.

De vacaturebeurten worden als volgt geregeld: Bolnes: 14 April. Ds. Couvée; 5 Mei, Ds. van Dam; 23 Juni, Ds. Munnik. Klaaswaal: 28 April, Ds. Heidema; 12 Mei, Ds. Verlare; 16 Juni, Ds. van Schaik. Numansdorp: 14 April, Ds. Kuijvenhoven; 5 Mei, Ds. Munnik; 23 Juni, Ds. Goote. IJsselmonde: 7 April, Ds. Couvée; 5 Mei, Ds. van Dam. Zuid-Beijerland; 7 April, Ds. Goote; 12 Mei, Ds. van Schaik; 16 Juni, Ds. Verlare. Voor den dienst ten behoeve der militairen, Ds. Heidema en Ds. Kuijvenhoven.

Voor hulpbehoevende studenten is ontvangen van: Barendrecht *f* 38.17—; Strijen *f* 11.01½; Heinenoord *f* 7.50; Ridderkerk *f* 10.28; IJsselmonde *f* 17.16—; Bolnes *f* 10.77; Rijsoord *f* 80.33½.

12. Kerken moeten nog collecteeren en zullen het bedrag ten spoedigste aan Ds. Munnik overmaken.
15. De kerk van Westmaas zal de volgende vergadering saam roepen den 22en Mei e.k.

De vergadering wordt gesloten met dankzegging door Ds. Goote.

Op verzoek der Classe.

C. Goote, *Assessor.*

Buitenland.

Duitschland. Nieuwe orienteering der Zending ten gevolge van den oorlog.

Door het optreden der Engelsche regeering tegenover Duitsche zendelingen die op Engelsch terrein arbeiden of die in de door Engeland veroverde Duitsche koloniën werkzaam waren, waarvan het resultaat is dat zoo goed als geen Duitsche zendeling door is kunnen blijven werken, waar de Engelsche vlag waait, — is de positie, waarin de Duitsche Evangelische Zending verkeert, veranderd. In het *Allgemeine Missionszeitschrift* schrijft de hoogleeraar Julius Richter daarover op de volgende merkwaardige wijze:

1. »Door den veranderden politieken toestand wordt het voor de Duitsche Zending dubbel gewichtig, dat het in een grooter koloniaalrijk een sterke ruggegraat krijgt. 2. Wij, Duitsche Zendingavrienden, houden aan de grondstelling vast, dat de Zending, »übernational" moet zijn, d. w. z. dat zij zonder politieke bijoogmerken de uitbreiding van het Godsrijk moet zoeken ook in landen waar Duitschland geen zeggenschap heeft. 3. Bij den Duitschen Zendingsarbeid op velden waar niet de Duitsche vlag waait, zullen de leiders goed doen, zich nauwer aaneen te sluiten om gemeenschappelijke quaestics en »Aufgaben" te bespreken en ten uitvoer te brengen. 4. Wij rekenen er op dat de Duitsche regeering in Turkije en in China alles wat mogelijk is doen zal, om te maken dat de Duitsche Zending en de Chr. liefdearbeid kan voortgaan. 5. Wanneer de sterke nationalistische stroom, die door de geheele beschaafde wereld gaat, ook ons met onzen Zendingsarbeid sterker dan te voren drijft naar de zijde der regeering en van het Duitsch-nationaal streven, dan blijven wij daarbij toch indachtig, dat wij een rijk bouwen dat niet van deze wereld is. 6. Met het oog op de uitbreiding van de Duitsche werkzaamheid over zee wordt kerkelijke verzorging der diaspora, d. w. z. van verspreide leden der Ev. kerk, die in de toekomst met de Zending krachtiger moet saamwerken, een altijd dringender wordende roeping. 7. De Zending moet haar ambt, dat zoo rijk aan doornen is, om als pleitbezorger der inboorlingen op te treden, onverschrokken en trouw uitoefenen. 8. Den eisch dat wij de Duitsche Zending uit de Britsche koloniën en invloedsfeeren terug trekken om haar te beperken tot de Duitsche koloniën en invloedsferen, moeten wij beslist afwijzen, wijl hij *a*) in tegenspraak is met de 200-jarige geschiedenis der Duitsche Zending; en hij *b*) een onverantwoordelijke ontrouw tegenover de door ons verzamelde en op onze verzorging aangewezene gemeenten en zich ontwikkelende volkskerken, zijn zou; *c*. terwijl het Duitsch koloniale bezit overeen ook in de toekomst aan vele wisselingen onderworpen zijn zal. 9. Tegenover de Engelsche leiders der Zending en de Britsche Zendinggenootschappen, moeten wij een vèr strekkende en waardige terughouding toonen, daar wij er ons van bewust geworden zijn, dat er een geestelijk onderscheid bestaat tusschen de Engelsche en Amerikaansche Zendingsopvatting en de onze, dat doorgaat tot in hare Bijbelsche wortelen. 10. Des te dringender gevoelen wij behoefte, de gemeenschap des geestes te zoeken, daar waar zij ook gedurende den oorlog gehandhaafd bleef (Zweden, Holland) of waar zij uit utiliteitsgronden op den achtergrond gedrongen, maar niet opgeheven is (Noorwegen, Denemarken). Waar het op aankomt is niet onze verhouding tot de volken, maar de ervaring van de genade en de vrucht van de Zendingsbelofte van Jezus Christus: »ziet, Ik ben met ulieden, alle de dagen, tot aan de voleinding der wereld."

Ons dunkt, in dit woord van prof. Richter is veel waarin wij ons kunnen verblijden. Er blijkt uit dat het verkeerde standpunt, dat in Engeland tegenover de Zending wordt ingenomen, in Duitschland geen aanleiding geeft om hetzelfde te doen. Wij nemen namelijk aan, dat prof. Richter uitsprak wat in Duitsche Zendingskringen leeft.

Gemengd Nieuws.

Het Duitsche Methodisme in N.-Amerika. Het Duitsche Methodisme verkeert volgens *Auf der Warte* in deze dagen in een moeilijke positie. In zijn instellingen voor onderwijs en in de pers werd in het begin van den grooten oorlog de zaak van Duitschland met groote vrijmoedigheid bepleit. Sedert de oorlog tusschen de Ver. Staten en Duitschland uitbrak, moest men daarmede ophouden, en werd rekening gehouden met den toestand van oorlog waarin het aangenomen vaderland verkeert. Het schijnt echter, dat de Duitsche Methodisten hunne sympathieën niet genoeg hebben kunnen verbergen, althans de president van de Theologische school te Berea in Ohio, Breslich, werd door de Amerikaansche regeering wegens »onpatriottische leiding der school" uit zijn ambt ontzet, terwijl ook een instructie tegen het hoofdorgaan der Duitsche Methodisten, de *Christliche Apologet*, is geopend. In allen ernst spreekt men er van, dat de Duitsche conferentiën der Methodisten moeten opgeheven worden en dat de Duitsche leden onder de Engelsche kerken behooren verdeeld te worden.

Winckel.

Voor Kinderen.

PINKSTEREN.

(Een oud feestlied.)

Zij 's Heeren roem alom verbreid!
Wie zou Zijn naam niet loven!
Den Geest die in de waarheid leidt,
Zond Christus ons van Boven.
't Is Hij die aan Zijn woord getrouw,
Den grondslag legt van 't Godsgebouw
Dat rijzen zal in eeren.
Zijn gunst blijkt aan zijn vrienden weer,
Nu daalt tot hen de Trooster neer,
Die alles hen zal leeren.

Looft, al Gods kinderen, op dit feest
Hem die uw heil bewerkte,
Want uitgestort wordt 's Heeren Geest
Vol wijsheid licht en sterkte.
Nu buigt zich 't al voor Jezus neer
De Heiden hoor' en volg' Zijn leer
De Jood zal eens Hem eeren,
O dag van heil, o dag van licht!
De Christus heeft Zijn kerk gesticht;
Alom zal Hij regeeren.

Gods Geest daalt neer, Zijn heilrijk komt,
Juicht vrolijk al te samen.
De macht der leugen is verstomd,
De Heer komt haar beschamen,
Wat heil, de duisternis verdwijnt,
Gods Geest daalt neer, het licht verschijnt,
Niet meer door nacht verborgen
O dag van heil en zaligheid,
Die 's Heeren gunst alom verbreidt
O nieuwe, blijde morgen.

HET PINKSTERFEEST.

Dat mogen wij, zoo het Gode behaagt, weldra weer vieren.

Ook Israël had zijn Pinksterfeest.

Zeven weken na den uittocht uit Egypte kwam Israel op de lange woestijnreis aan den berg Sinai, waar het van God de wet ontving. Die gebeurtenis werd later elk jaar herdacht, terwijl men te gelijk het feest vierde van den tarweoogst.

Dit was vijftig dagen na het Paaschfeest. Vandaar de naam Pinksteren, dat wil zeggen, vijftigste. Het heet ook wel »feest der weken" naar de zeven weken die voorbij waren.

Ons Christelijk Pinksterfeest brengt ons andere dingen in herinnering. Het behaagde God, toen op het Joodsche Pinksterfeest de discipelen bijeen waren, hun den beloofden Trooster te zenden. Hoe dat geschiedde meldt Handelingen 2: 1, 2, 3 en 4.

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen gedrevenen wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten.

En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.

Er bestaat een oud boek, dat de meeste lezers zeker kennen. Het bevat ook een vraag over de Opstanding van Christus. Daarin wordt gevraagd: Wat ons dit *nut!* Dit is zeer gepast. Want als iets ons nergens toe nuttig of dienstig is, laat het ons onverschillig.

Wat nut ons nu, ouden en jongen, de uitstorting van den Heiligen Geest?

Veel, zeer veel, zoodat we er slechts iets van noemen kunnen.

De Heere God heeft ons de waarheid gegeven, dat is Zijn Heilig Woord. Dat komt tot velen, maar niet allen ondervinden er hetzelfde van. Want niet allen verstaan het Woord, of zij verstaan het verkeerd. Onze Heiland spreekt van de waarheid *verstaan*, en 't is juist de Heilige Geest die dit leert. »Hij zal u alles leeren" zegt de Heere Jezus tot Zijn discipelen. 't Is door de werking van dien geest, dat de Bijbel is geschreven, en die Geest is zelf de beste verklaarder van Zijn eigen woorden. Ik kan wel den Bijbel lezen, er veel schoons in vinden, maar de Schrift zoo te verstaan dat ze ons ter zaligheid leidt, dat leert alleen de Heilige Geest.

Nu komt echter bij het verstaan nog iets. Wij moeten ook hetgeen wij hebben gehoord en geleerd *aannemen*, dat het ons ten zegen zij. Van den Heere Jezus wordt getuigd: Zoo velen Hem *aangenomen* hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden. Wij moeten,